

ve damnatum vitæ, honoris, aut fortunæ, ut senes, & valetudinarii: vel si grassetur bellum in urbe, vel mors Canonico imminet à capitali inimico infligenda, vel qui injustè fuit impeditus, vel expulsus à Capitulo, injustè incarceratus, bannitus, missus in exilium, excommunicatus, suspensus, & interdictus, & alii hujusmodi; nam hi omnes ab assistentia Chori legitime sunt excusati. *Barb. de Offic. Episc. alleg. 53. ex n. 173.* Ille verò, qui justè est incarceratus, bannitus, missus in exilium, vel excommunicatus distributiones non percipit, *ex c. 53. de Appellat.* Sibi enim debet imputare, quod ob suam contumaciam à Divinis Officiis arceatur; nam si paratus sit satisfacere absolvetur: quod si tunc injustè denegatur absolutio, percipere distributiones, perinde, ac si esset injustè excommunicatus. *Suar. de Cens. D. 13. sess. 2. n. 16. & 20. 3. utilitas, non levis, sed gravis; non dubia, sed evidens, propria, & etiam universalis; non aliena Ecclesiæ, est sufficiens causa, ut absens distributiones lucretur.* Hac ratione distributiones percipit Vicarius Generalis Capituli, Sedevacante, secus Vicarius Episcopi: vel si Canonici mittantur ad Concilium Generale, vel Provinciale tamquam Theologus, vel Canonista, vel Ecclesiæ Procurator: Etiam hanc causam legitimam habere censetur, qui mittitur ad defendenda jura sui beneficii, vel Ecclesiæ: qui visitat Ecclesiam suæ præbendæ: v. g. Archidiaconus suum Archidiaconatum: qui mittitur ab Episcopo, vel Capitulo ad visitandâ limina Apostolorum, vel Legatus ad Pontificem, vel Principem, vel obses ab Ecclesia datus, vel repressaliorum causa captus: vel qui residet in beneficio curato annexo Canonicali, hic enim percipit distributiones tamquam si Choro interesset. *Trid. sess. 22. de Ref. cap. 3.* Secus si Parochia non sit unita, ut declaratur refert *Gallei. ibid. n. 8.* Et aliis casibus, in quibus judicio prudentum Canonicus absens utilitatem peragat Ecclesiæ. *Barbos. de Offic. Episc. alleg. 53. ex n. 171. Garc. de Benefic. p. 3. cap. 2. ex n. 338. & alii.*

34 Fundator Ecclesiæ potest statutum apponere, ut distributiones quotidianas lucretur integras Canonicus, etiamsi tribus, vel ultra illos, mensibus absit: quod tamen statutum nequit fieri à Capitulo, vel Episcopo, qui Legem superioris, scilicet *Trid. sess. 24. de Ref. c. 12.* immutata non valet *c. 16. de Major. & obed.* Et licet per *Trid. sess. 24. de Ref. cap. 12.* sint sublata consuetudines, saltem non

immemoriales, quæ permittebant, absentes à Choro lucrari distributiones quotidianas, tamen hodie sustinetur consuetudo, quæ conceditur ex honesta, & rationali causa distributiones absenti. Sic valet consuetudo, ut qui certis horis, licet non omnibus, Choro assistit, integras percipiat distributiones, etiam pro tempore, quod defuit; vel si Canonici obligatus Choro hodie ad aliquas distributiones percipiendas: v. g. hebdomadarius alium suo loco substituat: quia tunc cultus Divinus non minuitur. *Barbos. de Jur. Eccles. L. 3. cap. 18. n. 33.* quando tales distributiones sunt aliqui redditus deducti ex massa communi beneficiorum, vel ex fundatione, aut voluntate fidelium, ut pro Anniversario defuncti: illæ distributiones, quæ tunc ab absentibus amissa accrescunt interessentibus. *Trid. sess. 21. de Ref. cap. 3.* Et quidem non tantum verè, sed & fidè interessentibus: similiter etiam accrescunt absentibus ex juxta causa, qui aliunde proprias distributiones lucrentur juxta praxim Hispaniæ. Seclusa tamen hac praxi, non accrescunt. *Barb. de Jur. Eccles. lib. 3. cap. 18. n. 90. Garc. de Benef. p. 3. cap. 2. n. 465.* Si ex aliquibus Dignitatibus, vel præbendis aliqua portio deducitur pro distributionibus tribuendis habenti illas dignitates, vel præbendas, tunc pars amissa ab absente interessentibus non accrescit, sed applicatur Ecclesiæ fabricæ, vel alii pio loco. *Trid. sess. 22. de Ref. c. 3.* Nunc demum Benedictus XIV. graviter hortatur Episcopos ad debitam residentiam, renovatque Constitutiones antiquas jubetque causas absentie examinari in Congregatione ad id deputata, novasque poenas infligit, in Constitutione ad universæ. Ann. 1746.

T I T. V.

De Præbendis, & Dignitatibus.

25 **P**ræbenda sic dicitur à præbeo, quia Ministris, & Officialibus Ecclesiæ alimoniam præbet; sicut olim in more erat militibus, & Præsidibus Provinciarum diaria; & annonas præstare, & præbenda dicebantur. In communi tamen modo loquendi sumitur pro Canonicali. *c. 9. de Constit. sed Canonica, vel canonica-tus est, quoddam jus spirituale, quod quis habet ex electione, & receptione in Canonium, etenim solum omnes illi, qui*

juxta regulam propriam suæ Ecclesiæ vivebant, Canonici dicebantur, quasi *Regulares*; nam Canon Græcè *regulam* latine significat. *c. 1. D. 3.* In presenti tamen etiam sumitur pro omni beneficio Ecclesiastico inferiore, ut in *c. 32. de Verb. signif.* Majora enim beneficia Dignitates appellantur; & quidem dignitas gradum honoris, & excellentiæ significat. Canonici dati potest sine præbenda, vel beneficio. *c. 9. h. t. c. 9. de Constit.* quia præbenda non est de Canonicatus substantia. Et talis Canonici habet vocem in Capitulo, stallum in Choro, & distributiones quotidianas. *c. 19. h. t. nisi forte aliud consuetudo, vel pactum habeat, & sic receptus, vacante postea præbenda, etiamsi supernumerarius sit, potest eam petere impiorato Judicis Officio, ut sumitur ex c. 19. h. t.* quia cum oneribus Canonicorum subsit decet beneficium, undè alatur habere: quia beneficium datur propter officium. In generali enim acceptione conveniunt Beneficium, Præbenda, Dignitas, & Titulus, ac proinde de eis sub nomine beneficiorum agendum erit. *Beneficium ergo Ecclesiasticum est jus perpetuum percipiendi redditus ex bonis Ecclesiasticis propter aliquod spirituale servitium, autoritate Ecclesiæ constitutum. Sic com. DD.* Olim enim eis, qui in bello aliqua præclarè gerebant, quedam prædia in præmium concedebantur, quæ dicebantur *beneficia*, quasi *benefacta*, & eorum possessores beneficiarii. Sic in militia cœlesti beneficia dicuntur prædia Clericis ad sustentationem concessa: Facit Rex noster Alphonsus in proemio, tit. 16. p. 1. *Cá bien asi, como del corazon del home resciben todos los otros miembros vida: asi de Santa Iglesia resciban bien fecho, è mantenimiento todos los que la sirven. E este bien son los Beneficios, è las Dignidades que de ella han, onde se mantienen los que le sirven.* In beneficio enim invenitur. 1. ipsum officium, seu obligatio ad aliquam functionem spirituales præstandam: v. g. ad Sacramenta administranda, vel ad concionandum, & Horas Canonicas. Et hoc jus est spirituale. 2. jus percipiendi redditus ex bonis Ecclesiasticis propter officium spirituale, & licet hoc jus temporale sit, dicitur spirituale, quia in radice spirituali fundatur. Et hinc dicitur, quod beneficium datur propter officium. *C. fin. de Rescript. in 6.* ipsi redditus, qui proveniunt ex rebus Ecclesiasticis: qui temporales sunt, & ut tales distrahi possunt: proveniunt quidem ex bonis Ecclesiasticis, quæ ad particula-

Tom. I.

res Ecclesiæ pertinent, quorum administratores sunt Prælati Sæcularium, vel Regularium Ecclesiarum, debentque tales redditus tribui pro actione officii spiritualis. Cum ergo beneficium sit, quid spirituale, constitui debet autoritate Ecclesiæ. Hinc Læcus, vel etiam Clericus particularis fundet anniversarium, vel certas Missas, etiam in perpetuum, & ei stabiles redditus assignet, si non accedat Ordinarii Ecclesiastici licentia, erit legatum, vel donatio ad causas pias; non verò beneficium Ecclesiasticum, nec ejus nomine in jure comprehendetur. Beneficium insuper tribuit jus perpetuum, quamdiù beneficiatus vivit, nisi voluntariè renuntiet, vel ob delictum privetur. *C. fin. D. 70.* Et hoc est beneficium strictè tale, sufficit tamen ut beneficium sit perpetuum in se, licet non sit in beneficiario, quatenus ipsi jus perpetuum non tribuat; sed ad nulum Collatoris possit auferri uni, & conferri alteri, ut accidit in beneficiis manualibus, & regularibus. *c. 5. de Rescript. in 6. Less. de Just. & jur. lib. 2. cap. 34. n. 3.* Pensiones, & Vicariæ temporales, nec in se, nec in pensionario sunt perpetuæ: quia per mortem, & per voluntariam ablationem cessant.

36 Inter beneficia etiam commemorantur Commenda, Capellania, Præmonstrantia, Hospitalia, & Præceptoræ. *Commenda*, qua Ecclesia, vel beneficium alicui in perpetuum committitur, est beneficium, vel illi æquiparatur, potestque talis Commendatarius, non solum fructus percipere, sed illam in favorem tertii resignare, permutare, &c. *Barb. de Jur. Eccl. lib. 3. cap. 9. ex n. 22. Gonz. in Reg. 8. Cancel. Glos. 15. §. 8. ex n. 1.* Secus dicendum est de Commenda temporali, quando scilicet alicui committitur Ecclesia, vel beneficium, quamdiù ejus Rector abest, dum novus eligitur, quia non habet titulum: nec Commendatarius potest, eam resignare in alterius favorem, sed si nolit retinere eam debet in manibus superioris simpliciter dimittere *Capellania*, quæ est onus celebrandi annuatim, vel hebdomadatim aliquas Missas in certa Ecclesia, vel Altari est duplex; alia est *elektiva*, seu *simplex*; alia *collativa*. *Elektiva* est, quæ sine Ordinarii autoritate est erecta; sed sola nominatione, seu vocatione Fundatoris alicui Clerico conceditur. Et hæc licet in perpetuum conferatur non est beneficium Ecclesiasticum; quippè erecta est sine autoritate Ecclesiastica, quæ sola habet facultatem annexendi jus percipiendi fructus

Fif tus

tus officio spirituali. *Barbos. de Jure Eccl. lib. 3. cap. 5. n. 3. Collativa est*, quæ auctoritate Ordinarii est erecta; quæ si in titulum perpetuum conferatur est verè beneficium, si verò revocabiliter, est improprie beneficium. *Præstimonium*, seu stipendia, quæ ex redditibus Ecclesiasticis solent Clericis dari, si habent annexum officium spirituale, & in titulum perpetuum dantur, sunt beneficia: si verò tamquam stipendia in sustentationem studentium: v. g. sint deputata, sed sine obligatione spiritualis obsequii, non sunt beneficia. Huc spectant pensiones, quæ aliquibus solent concedi, & quidem *pensio* sic communiter definitur, *est jus spirituale, aut spirituali annexum instar beneficii, percipiendi certam portionem fructuum mensæ, vel beneficii ob justam causam. Garc. de Benef. p. 1. cap. 5. n. 120.* Et licet pensiones, quæ pro officio temporalis dantur, ut salarium, quod Sacristæ, Æconomus, & aliis Ministris datur, non sint beneficium, tamen pensiones, quæ Clericis conceduntur, licet de Jure Decretalium, non essent beneficium, hodie instar beneficiorum habentur, cum solis Clericis concedantur, & ad officii minoris recitationem obligent, & pensionarii habitum, & tonsuram Clericalem deferre teneantur. *Garc. de Benef. p. 1. cap. 5. n. 37. Gonz. in c. 21. h. t. n. 6. Hospitalia*, quæ alicui Ecclesiæ, vel beneficio sunt accessorie unita, cum naturam principalis sequantur. *c. 42. de Reg. Jur. in 6.* beneficia utique sunt. Idem est, si ex fundatione, vel ordinatione publica sunt conferenda Clericis per electionem confirmandam à Superiore. Si verò, vel solum Laicis, vel indifferentè Clericis, vel Laicis possint conferri, quamvis auctoritate Ecclesiastica sint erecta, per hoc erunt religiosa loca; non verò beneficia, de quorum essentia est, ut tantum Clericis conferantur. *Garc. de Benef. p. 1. cap. 3. n. 1. Gonz. in Reg. 8. Cancel. Glos. 5. §. 4. n. 16. Præceptorie*, seu *Commendæ* Ordinum Militarium, quæ eorum Equitibus assignantur, ut eorum reditus in Ægrotorum curam, peregrinorum receptionem, & residuum in sustentationem, & stipendium pro suo labore impendant, non sunt beneficia proprie talia, quia non dantur ratione officii spiritualis, sed ratione servitii temporalis, scilicet militiæ, vel administrationis bonorum. Et etiam prima tonsura carentibus conferuntur; appellantur tamen beneficia manualia, quia personis religiosis, & ad finem spirituales Religionis, & fidei defendendæ, conce-

dantur, & licet uni possint auferri, alteri conferendæ sunt.

37 Beneficia in multiplici sunt differentia: nam 1. alia sunt *duplicita, simplicia* alia. *Duplicia* sunt, quæ aliquam eminentiam, jurisdictionem in foro externo, vel interno, aut administrationem adjunctam habent. Et hæc sunt in triplici differentia: nam alia sunt *majora*, ut Papatu, Cardinalatus, Patriarchatus, Archiepiscopatus, & Episcopatus. Alia sunt *media*, ut reliquæ Dignitates, quæ præminentiam cum fori externi jurisdictione, & administratione habent, ut Decanatus, Archidiaconatus, Abbatia, etiam ad tempus, tam Sæculares, quam Regulares, & solum hæc Dignitates, non verò Superiores veniunt nomine Dignitatum in Rescriptis Pontificiis. *Personatus* est honor, & præminentia in Ecclesia, sine jurisdictione: v. g. cum præcedentia in choro, processione, vel suffragio. Et hodie ferè omnes Dignitates, præcipuè in nostra Hispania, potius quam Dignitates, sunt personatus, quamvis communiter Dignitates appellantur. *Officium* est quædam administratio rerum Ecclesiasticarum sine eminentia, & jurisdictione, quale habet Primicerius, Sacrista, Thesaurarius, &c. Licet in pluribus Ecclesiis, ut in nostra Hispania, ut Dignitates reputentur, ac idè earum consuetudo attendenda erit. Alia denique sunt *infima*, ut beneficia curata, quæ habent annexam curam animarum, ut Parochialia, Vicariæ perpetuæ Parochialium, & alia hujusmodi. Beneficia *simplicia* sunt, quæ nihil habent annexum, ut sunt Canonatus Cathedralium, & Collegatarum Ecclesiarum. Etiam beneficia, quæ integras, vel dimidias portiones habent. Item Cappellaniæ, quæ auctoritate Episcopi in perpetuum conferuntur. Et quidem in dubio beneficium præsumitur simplex, nisi probetur habere qualitatem duplicis. *Garc. de Benef. p. 1. cap. 6. n. 8.* Præterea alia sunt beneficia simpliciter *Titularia*, alia sunt *Manualia. Titularia* sunt, quæ in titulum perpetuum conferuntur; nec semel legitime collata sine justa causa, in jure expressa, auferri possunt. *Manualia* sunt, quæ conferuntur in titulum, sed revocabiliter, ita ut si revocentur sine causa, revocatio valeat, licet ad honestatem revocationis aliqua rationabilis causa exigatur. *c. 6. de Statu Monach.* Alia sunt *uniformia*, alia *difformia. Uniformia* sunt, quæ idem, & simile munus, & obligationem habent, ut duo Canonatus. *Difformia* sunt, quæ diversa munera; & obligationes

ha-

habent, ut beneficium Curatum, & simplex. Alia sunt *Monocularia*, quando scilicet in aliqua Ecclesia unicum beneficium invenitur, vel etiam plura sint, unum tantum spectat ad provisionem Collatoris, si tamen hac qualitate careant, *non monocularia* dicuntur.

38 2. Beneficia principaliter dividuntur in *secularia & regularia. Secularia* sunt, quæ Clericis Sæcularibus, nullam professis Religionis regulam, solent, & debent conferri: v. gr. Canonatus quorum, etiam jure antiquo; fuerunt incapaces regulares. *c. 9. de Regul. e. 5. de Stat. Monachor. Sanch. in Dec. lib. 7. cap. 29. n. 72.* Indubio tamen beneficium potius præsumitur Sæculare, quam Regulari. *Sanch. in Dec. lib. 7. cap. 29. num. 11.* nisi probetur regulare. Et quidem tale esse probatur ex institutione, vel privilegio, vel præscriptione legitima. *c. 5. h. t. in 6.* scilicet quadragenaria. *Arg. c. 4. & 6. de Præscript. Garc. de Benef. p. 7. cap. 29. n. 35. Sanch. in Dec. L. 7. cap. 29. n. 17.* Regularia sunt, quæ alicujus Ordinis Religiosis debent conferri, non verò Sæcularibus, sicut nec sæcularia regularibus. *c. 5. e. 32. h. t. in 6. Clem. 1. de Election. nam homines disparis professionis, vel habitus difficilè sociantur. Potest tamen beneficium Sæculare dari Regulari, vel contra, si Pontifex in hoc dispenset, & insuper in rescripto debet fieri expressa mentio. *c. 5. h. t. in 6.* Vel si in illa Ecclesia detur necessitas Rectoris. *c. 5. de Relig. dom. c. 25. inf. de V. S.* Sic Episcopus Ecclesiam Sæcularem ad statum Regularem transferre potest. *c. 5. de Eccles. edific.* Necessitas enim Legem non habet, & potius expedit per Clericos diversæ professionis Ecclesiam gubernari, quam omni gubernatione carere. Præterea ad Dignitatem Episcopalem, etiam in Ecclesia Sæculari, possunt promoveri Regulares, etiam Monachi. *c. 28. de Elect. in 6. Clem. 1. eod. secus ad Dignitatem in Ecclesia Collegiata, cum in jure restringatur hæc facultas ad Dignitatem Episcopalem. Imò Mendicantes non possunt ad Collegiatam postulari sine licentia Papæ. Extr. un. de Postulat. Præel. inter com. in Nostra Hispania indifferentè presentatur à N. Regibus ad Episcopatum, tam Clerici, quam Religiosi, etiam Mendicantes. Favore salutis animarum olim Regulares præfiebantur Parochis Sæcularibus, necessitate, aut utilitate, hoc exigente, *c. 31. e. 34. 16. q. 1.* Hodie etiam hanc capacitatem ad Parochias Sæculares, etiam absque**

Tom. I.

dispensatione, ipsis concedunt. *Less. de Just. & jur. lib. 2. cap. 34. n. 6. & alii.* Canonicos Regulares, & non alios Religiosos posse præfici Parochis Sæcularibus tenent. *Gonz. in Reg. 8. Cancel. Glos. 7. n. 55. & alii*, sed verius est, quod hodie non possunt præfici sine Pontificia dispensatione, ut ex variis Declarationibus, & Decreto Congreg. Episc. & Regul. Jussu Clem. X. Edito 17. Mart. 1671. probant *Pignat. tom. 1. Consult. 44. ex num. 23. Quarant. Gravant. & alii.* In his Indiarum partibus Regulares præficiuntur Parochis ex dispensatione S. Pii V. 3. Mart. 1567. ad preces Philippi II. Hispaniarum Regis concessa. Sine dispensatione sanè Regulares hodie præficiuntur Parochis, quæ intra illorum sunt Monasteria. *Trid. sess. 25. de Reg. cap. 11.* ubi derogatum videatur. *c. 1. de Capel. Monach.* Idem est de Parochiis, quæ licet extra Monasteria sint, unitæ tamen sunt Monasteriis, quoad temporalia, & spiritualia: quod si solum sint quoad temporalia unitæ, sunt nominandi à superioribus Regularibus Vicariis perpetui, vel amoviles deputandi ab Episcopo, qui ipsis congruum fructuum portionem assignavit. *Trid. sess. 7. de Ref. cap. 7.*

39 3. Principaliter beneficia dividuntur in *collativa, seu libera*, in electiva, in *patronata. Collativa, seu libera* sunt, quæ à Prælato, nulla præcedente electione, presentatione, vel nominatione, libere conferuntur. Et hæc assignatio collatio dicitur, & quia liberè fit, donatio appellatur. *c. 5. de Conces. præbend. c. 4. de Donation.* Et in dubio beneficium præsumitur collativum, potius quam electivum, seu patronatum: cum hæc qualitatis electionis, & patronatus sint beneficiis extrinsecæ Beneficia *electiva* sunt, quæ per suffragia Capitularium obtinentur, accedente superioris confirmatione, ut Episcopatus. *Patronata, seu mixta* sunt ea, in quibus ad Patroni presentationem præsentatus instituti debet à Prælato Ecclesiastico, cui presentatio fit. 4. Beneficia alia sunt, *patrimonialia*, alia non *patrimonialia*; *patrimonialia* sunt, quæ à majoribus ex proprio patrimonio sunt fundata, ea conditione, ut conferantur descendentibus; vel quia Clericis ex certa Patria conferenda sunt, quamdiu tales digni inveniuntur, & sic in Nostra Hispania beneficia Ecclesiastica, etiam Episcopatus, non conferuntur, nisi Hispanis: imò, & in aliquibus Diocesis solum conferuntur beneficia in illa Diocesi natis. *L. 14. &*

Fif 2

seqq.

seqq. tit. 3. lib. 1. R. C. Cætera verò beneficia, quæ hæc qualitate carent: non *patri-monialia* dicuntur, & talia præsumuntur in dubio quælibet beneficia, cum illa qualitas ipsis extrinseca sit.

40 5. Beneficia alia sunt *compatibilia*: alia *incompatibilia*. Illa sunt quæ simul obtineri, & retineri possunt, quia vel nullam, vel non impossibilem residentiam exigunt. Et quidem aliqua beneficia compatibilia esse, satis clarè supponitur in c. 7. de *Rescript.* in 6. *Trid. sess. 7. de Ref. cap. 4.* Si enim utrumque beneficium simplex sit, & neutrum sufficit ad sustentationem, & aliundè non requirunt residentiam impossibilem, nec sunt sub eodem tecto, tunc utrumque potest impetrari, & retineri simul, dum tamen sint disformia, hoc est, quod distincta onera, & officia habeant. Et quidem sine speciali dispensatione, cum hæc à jure concedatur. *Trid. sess. 24. de Ref. cap. 17. L. 4. tit. 16. p. 1.* Si verò unum ex beneficiis sufficiens sit, non potest ipsi adjungi aliud beneficium, etiam insufficienti, cum *Trid.* solum unum beneficium permittat, quando illud est sufficiens ad congruam sustentationem. Hinc si habens beneficium fiat Episcopus in partibus infidelium, simul cum Episcopatu retinet primum beneficium, ut eo possit congruè sustentari. Deinde si Episcopus, vel Canonicus fiat Cardinalis, simul cum Cardinalatu retinet Episcopatum, vel præbendam. *Incompatibilia* sunt, quæ simul obtineri, nec retineri possunt, saltem sine Pontificis dispensatione. c. 7. de *Rescript.* in 6. *Trid. sess. 7. de Ref. cap. 4.* Et quidem, saltem olim, quædam dicebantur incompatibilia in primo genere, quæ scilicet sibi invicem in eodem subjecto, ita adversantur, ut secundo obtento ipso jure vacet primum. Alia sunt incompatibilia in 2. genere, quæ scilicet, quamvis licet in eodem subjecto, non compatiantur, secundo tamen obtento, non vacat ipso jure primum. Hodie tamen ex *Trid. sess. 7. de Ref. cap. 4.* omnia beneficia, etiam simplicia, sunt incompatibilia in primo genere. *Barbos. in c. 28. h. t. n. 7. Garc. de Benef. p. 11. cap. 5. ex n. 83. & alii, contra Laym. Theol. Moral. L. 4. tr. 2. cap. 8. n. 3. Navar. & alios.*

41 Incompatibiles ergo sua natura sunt duo Episcopatus, Abbatia, Vicaria perpetua, vel alia beneficia curata. c. 3. V. *Sed, & hoc 10. q. 3. c. 1. 21. q. 1.* quia residentiam requirunt, & nullus simul esse potest in duabus Ecclesiis. L. 3. tit. 16.

p. 1. Nisi forte unum beneficium curatum sit in Titulum, alterum in commendam, vel duo sint unita, vel unum sit curatum actu, aliud habitu tantum. L. 4. tit. 16. p. 1. *Gonz. in c. 28. h. t. Barb. de Jur. Eccles. L. 3. cap. 13. n. 172.* Nec duo beneficia regularia possunt ab eodem Religioso, vel Canonico; seu Clerico Regulari, simul obtineri. c. 32. h. t. in 6. Vel in uno, vel in diversis Monasteriis: etiam ejusdem Ordinis. Similiter incompatibiles sunt duæ Dignitates, vel personatus. c. 54. de *Elect.* c. 28. h. t. *Extr. Execrabilis. Joannis. XXII. eod.* non solum in eadem, sed, & in diversis Ecclesiis, quia de jure perpetuam exigunt residentiam. Similiter in eadem Ecclesia, seu sub eodem tecto, non potest quis duo beneficia simplicia uniformia obtinere, id est, quæ idem onus, & officium habeant. Sic non potest idem obtinere duos Canonicatus. c. 28. h. t. c. 9. de *Conses. præbend. Clem. fin. h. t.* nec jure accessionis. *Clem. fin. h. t.* Imò per secundi adeptionem vacat primum beneficium: quod statutum est, ne minuat numerus Ministrorum Ecclesiæ, ac proinde cultus Divinus; cum nullus possit bis psallere, nec aliud officium eodem tempore, & loco bis præstare, & quia hoc ex ambitionis, & avaritiæ radice oriri videtur, & dissolutioni causam præbet. Et hac ratione non valet contraria consuetudo. c. 1. de *Consuet. in 6.* Hodie quoque uno verbo dicendum est, quod nullus potest simul obtinere plura beneficia, etiam simplicia, si ex se sufficiant ad congruam sustentationem. c. 5. c. 13. c. 28. h. t. L. 3. tit. 16. p. 1. Quæ quidem prohibitio aliquando à Jure Naturali, aliquando à Jure Divino, aliquando tandem à Jure Positivo oritur. *Trid. sess. 24. de Ref. c. 17.*

42 Pretextu consuetudinis, etiam juratæ, vel immemoralis non potest quis nisi unicum personatum, dignitatem, vel aliud perpetuum officium, simul cum Canonica, & prebenda in aliqua Ecclesia, absque dispensatione Sedis Apostolicæ obtinere: vel jam obtenta retinere, & quod contra fit, est omninò irritum. c. 1. de *Consuetud.* in 6. quia corruptela est censenda talis consuetudo, cum ex radice ambitionis, & avaritiæ procedat, & ad Divini cultus diminutionem tendat, & quia unum officium vix dignè valet aliquis adimplere, ut dicitur in c. 3. de *Clericis non resident.* Nec ex consuetudine potest quis simul obtinere plura beneficia curata etiam in diversis Ecclesiis. c. 28. h. t. Ni-

Nisi, vel per privilegium Pontificis, vel per consuetudinem immemorialem, posset quis uni ex eis Ecclesiis per Vicarium deservire, nec esset obligatus ad personale residentiam: tunc enim nulla esset incompatibilitas. Consuetudine tamen potest induci, ut idem in eadem Ecclesia obtineat Canonicatum præbendam simul cum dignitate, vel personatu, vel officio. c. 7. de *Rescript.* & sic est declaratum à S. *Congr. Garc. de Benef. p. 11. c. 5. n. 245.* Similiter ex consuetudine potest quis plura simplicia habere beneficia, etiam si residentiam requirant Jure Communi, quia per consuetudinem tolli valet hujusmodi obligatio, cum à Jure Positivo tantum proveniat. *Garc. de Benef. p. 3. cap. 2. n. 197.*

43 Principes Sæculares, licet possint beneficia conferre ex Pontificis privilegio, non tamen extenditur tale privilegium ad dispensandum in pluralitate beneficiorum, ac proinde non possunt uni plura conferre beneficia, nisi hoc specialiter eis concedat Romanus Pontifex. Quippè qui habet plenissimam potestatem dispensandi in beneficiis, ut quis possit, vel duo, vel plura obtinere, sive simplicia; sive curata, difformia; vel uniformia, vel sub diverso, vel sub eodem tecto, vel personatus, vel Dignitates, vel Episcopatus, vel quomodocumque sint. c. 28. h. t. c. 2. eod. in 6. l. 3. tit. 16. p. 1. Tres quidem enumerantur causæ justæ ad dispensandum in pluralitate beneficiorum, ex c. 17. 2. q. 6. 1. est Ecclesiæ necessitas, si scilicet desint Ministri. 2. est utilitas Ecclesiæ, si aliquis magis profuturus credatur Ecclesiæ sua autoritate, prudentia, vel doctrina, etiam absens, quam alius præsens. 3. est meritum prerogativa, sic dispensatur per Sedem Apostolicam circa personas sublimes, & literatas. c. 28. h. t. l. 3. tit. 16. p. 1. Circa Cardinales, & filios Regum *Extr. Execrabilis. Joan. XXII. h. t.* Si Papa sine justa causa dispenset, facit illicitè, quia non Dominus, sed administrator beneficiorum est, facit tamen validè, quia taliter provisus nullo prorsus jure est inhabilis ad illa, ut tenent *Gonz. in c. 28. h. t. n. 4. Less. de Just. & jur. lib. 2. c. 34. n. 152. contra Azor. p. 2. h. 6. c. 12. q. 7.* Taliter provisus, licet peccasset petendo dispensationem, potest beneficia licitè retinere, quia accepit ab eo, qui sciens, ac prudens illa contulit, & legitime poterat conferre, & solum ea suat collata contra justitiam distributivam, quæ non obligat ad restitutionem; sic *Sancti. lib. 2. Cons.*

cap. 2. dub. 6. contra *Lesium ubi sup. num. 151.* Dispensatio in pluralitate beneficiorum est odiosa, ac proinde strictè interpretanda est, solumque comprehendit expressè concessa, & ea, quæ necessariò cum concessis connectuntur; arg. L. 2. ff. de *Jurisd.* Hinc, si in provisione alicujus beneficii adjiciatur hæc clausula; *Non obstante, quod jam aliud beneficium habeat.* Non censetur dispensatum, ut duo beneficia retineantur, sed solum operatur, quod impetratio secundi beneficii nullo modo censetur subreptitia. c. 21. h. t. in 6. Et qui petit dispensationem super beneficiorum pluralitate, debet mentionem facere de beneficio prius obtento, licet modicum sit, alias dispensatio, ut subreptitia erit ipso jure nulla. c. 21. h. t. in 6. Episcopus potest uni duo beneficia simplicia conferre, quando eis indiget provisos ad congruam sustentationem, sed si duo non sufficiant, non potest conferre tertium absque dispensatione Apostolica, ut est declaratum apud *Gallien. ad Trid. sess. 24. de Ref. cap. 17. n. 3.* Nec potest Episcopus in pluralitate beneficiorum, Jure Communi incompatibilium, dispensare, cum inferior in jure Superioris dispensare non valeat. c. 16. de *Major. & obed. L. 3. tit. 16. p. 1.* Nisi in casu magnæ necessitatis, vel publicæ, & evidenti utilitatis, si Pontifex adiri nequeat, & sit periculum in mora. *Gonz. in c. 28. h. t. Greg. Lop. in l. 3. tit. 16. p. 1. Gloss. fin.* In nostra Hispania consuetudine introductum est, ut possit Episcopus uni plura conferre beneficia, etiam si alterum ad congruam sustentationem sit sufficiens. *Gonz. in c. 28. h. t. Garc. de Benef. p. 1. cap. 19. Barbos. de Offic. Episc. alleg. 62.* Capitulum Sedevacante, cum tantum habeat jurisdictionem necessariam, non potest in beneficiorum pluralitate, quæ non est necessaria dispensare, nec Vicarius Generalis sine speciali commissione Episcopi. Legatus tamen à latere in sua Provincia potest dispensare eodem modo, ac Episcopus in sua Diocesi.

44 Ad cognoscendum, quomodo vacent beneficia incompatibilia, est necessarium varias circa hoc dispositiones in jure distinguere. Olim etenim ei, qui duo beneficia incompatibilia obtinebat, dabatur optio, ut retineret, quod vellet, & alterum dimitteret. c. 7. c. 14. h. t. Postea sublata prædicta obtio, ille qui obtento secundo, non dimittebat primum, eo privato per judicis sententiam, c. 3. de *Clericis non resident.* Postea in Concilio Lateranensi sub *Innoc. III. in c. 28. h. t.* fuit sta-

tutum, quod si habens, vel beneficium curatum, vel personatum, aliud simile reciperet, vacet primum ipso jure: quod si contendat illud retinere, utroque privetur, & ille ad quem beneficium curati collatio spectat, licet confert statim, ac institutus aliquid recipit. Et si intra sex menses non conferat, devolvitur ad alium collatio, & illi Ecclesie cujus est beneficium, de suis proventibus tenetur dare tantum, quantum à tempore vacationis ipsius perceptum fuerit. *L. 3. tit. 16. p. 1.* Postea tamen adhuc aliquid denuò fuit statutum in *Extrav. un. Joan. XXII. h. t.* Ubi statuitur, quod ille, qui habuerit Dignitatem, personatum, vel beneficium curatum, si aliud simile receperit, quam prius possessionem habuerit, vel per eum steterit, quominus habeat, primum, quo est ipso jure privatus, resignare coram Ordinario teneatur, alias utrumque perdit, & inhabilis fit ad Sacros Ordines suscipiendos, & ad quodcumque beneficium habendum. Et denique in *Trid. sess. 7. de Ref. cap. 4.* statuitur, ut is, qui duas dignitates, personatus, aut beneficia curata, simul retinere præsumeret, non solum primo, sed & secundo privetur ipso jure: sed est notabile discrimen; nam quamvis secundus titulus sit amissus, possessio tamen retineri potest, donec causa cognita, ejus possessor per sententiam declaretur beneficium secundo privatus. *Less. de Just. l. 2. cap. 34. n. 143.* Quia vacatio secundi est introducta in poenam retentionis indebitæ, non ob impossibilitatem utriusque. Primum verò, obtento secundo, ita amittitur, ut non sit necessaria sententia: nam in *Extrav.* expressè dicitur, *quod vacet, & possit statim alteri conferri sine ulla sententia, & non loquitur, sic de secundo, quia ejus privatio non est poena: ac proinde non indiget sententia: sed est resolutio primæ collationis.* Illis verò, qui tempore Concilii duas Parochias obtinebant, concessum fuit, ut una retenta, alteram intra sex menses dimitterent. *Trid. sess. 24. de Ref. cap. 17.* Ut ergo primum beneficium per secundi incompatibilis ademptionem, ipso jure vacat, requiritur. 1. Quod utrumque sit collatum in perpetuum, sive in titulum, sive in commendam: si verò unum beneficium sit datum in titulum; aliud verò in commendam temporalem, neutrum vacat. *c. 15. de Elect. in 6.* Hinc per Vicariatus Episcopi ademptionem, non vacat Præbenda, vel Dignitas, cum Vicarius ad nutum amoveri possit. 2. requiritur, quod secundum beneficium non tantum sit col-

latum, & acceptatum, sed & pacificè possessum, vel sit penes beneficiarium, quominus pacificè illud possideat, & licet attento juris rigore, à pacifica possessione secundi beneficium vacet primum, quoad titulum. *c. 28. h. t. in 6.* Tamen de æquitate Canonica non vacat, quoad possessionem, nisi post duos menses à die possessionis acceptæ numerandos, ac proinde solum post duos menses tenetur Clericus beneficium dimittere: quod si secundum litigiosum sit, non vacat primum, vel si in limine possessionis turbatus sit beneficiarius, non solum de jure, sed etiam de facto, vel si incontinenti, scilicet intra annum, vel ut alii melius sentiunt, intra duos menses lis superveniat. *Barbos. de Jur. Eccles. lib. 3. c. 13. n. 173. Garc. de Benef. p. 11. cap. 5. n. 123.* Si verò primum sit litigiosum per pacificam ademptionem secundi vacat primum. *Less. de Just. & Jur. lib. 2. cap. 34. n. 141.*

45. Potest tamen Beneficiarius duo beneficia retinere ex Pontificis dispensatione. Similiter potest obtinere sine aliqua dispensatione beneficium, cui aliud beneficium accessorium est; nam tunc, non duo, sed unum beneficium habere censetur. *c. 6. h. t. in 6.* Quando quis calore iracundiæ impetravit secundum beneficium incompatible cum primo, in quo institutus fuit, si postea poenitentia ductus renuntiet secundo non vacat primum; *arg. c. 21. de Pœnit. D. 1.* Similiter non vacat primum, si Episcopus primi beneficii nolit habere ratam collationem secundi. Nam clericus nequit sine sui superioris licentia beneficio renuntiare, etiam indirectè, acceptando, scilicet, secundum sine sui Prælati licentia, nec hic tenetur ratam habere renuntiationem. *c. 4. de Renunt. 3.* debet habere Beneficiarius pacificam possessionem, non tantum quoad titulum, seu exercitium officii beneficio secundo annexi, sed etiam fructum, & bonorum beneficium, aut majoris partis illorum: alias non censetur perfectè beneficium obtinere, ac proinde non vacat primum, quousque Beneficiarius fructus secundi beneficii percipiat. *c. 26. h. t. in 6. Barb. de Jur. Eccl. lib. 3. c. 13. n. 174.*

46. Episcopus, vel Collator intra sex menses computandos, non à die vacationis primi beneficii per pacificam possessionem secundi, sed à die notitiæ vacationis. *c. 5. de Consec. præben. potest conferre primum beneficium irrequisito possessore, illum tamen, cui contulerit, non debet primo possessore non vocato, cum*

for-

forsam ei jus retinendi possit competere, in possessionem ipsius inducere corporalem. *c. 28. h. t. in 6.* Quæ cognitio de plano, & sine figura, & strepitu judicii debet fieri. *Cl. 2. de Judic.* Circa vacationem beneficiorum in specie tenendum est, quod per Episcopatum ademptionem (qui non sit Titularis) si Episcopus sit confirmatus, & consecratus, & pacificam administrationem adeptus, omnia beneficia, etiam simplicia, imò, & pensiones vacant. Si verò Episcopo conferatur Abbàtia, vel aliud beneficium, non vacat Episcopatus, sed est nulla secundi beneficii collatio: siquidem Episcopatus sine Papæ licentia deferri nequit. *c. 2. de Translation. Episcop.* Et in materia odiosa Episcopatus nomine generali Dignitatum non comprehenditur. *c. 28. h. t.* Obtento secundo beneficio habente curam animarum, sive in foro interno, ut beneficium Parochiale, sive in foro externo, ut Archidiaconatus, vel Decanatus Cathedralis, vacat beneficium curatum prius obtentum. *c. 28. h. t. in 6. Cl. 3. eod.* Idem est, quando quis consequitur beneficium curatum cum Dignitate personatu, vel officio sine cura: vel duas Dignitates, vel personatus, aut officia sine cura; nam per secundi ademptionem ipso jure vacat primo obtentum. *c. 28. h. t.* Per secundi beneficii, etiam simplicis, ademptionem vacat prius obtentum in eadem Ecclesia uniforme. *Trid. sess. 7. de Ref. c. 4.* Per ademptionem secundi beneficii simplicis, quod ratione residentie est compatibile cum primo, etiamsi utrumque sit ad sustentationem sufficiens, non vacat primum ipso jure, licet beneficiatus debeat eo ab Ordinario privari. *Barb. de Offic. Episc. alleg. 62. n. 3.* Imò juxta *Lessium de Just. lib. 2. cap. 34. n. 144. & alios*, per ademptionem secundi beneficii simplicis incompatibilis cum primo, non vacat ipso jure primum; atamen tenendum est, ipso jure vacare; *ex Trid. sess. 7. de Ref. cap. 4.* ubi extendit constitutionem. *c. 28. h. t.* ad quæcumque beneficia incompatibilia. *Barb. in c. 28. h. t. n. 7. Pignat. tom. 10. consult. 156. n. 10. Garc. de Benef. p. 11. cap. 5. d. n. 83.* Per tertii, vel quarti beneficii ademptionem illegitimam, hoc est; factam sine Pontificis dispensatione, vacant ipso jure omnia beneficia prius obtenta; *arg. Cl. 3. h. t.* Etiamsi talis collatio sine dispensatione facta nulla sit. *c. 3. de Offic. Ordin. in 6. Trid. sess. 24. de Ref. c. 17.* Si alicui duæ Parochiæ, vel Dignitates simul collatæ sint, ita ut neciri possit, cujus possessionem prius ad-

quisierit, cum neutrum sit certò primum, nec secundum; nullum vacat, sed datur obitò beneficiario, ut eligat, quod maluerit. *c. 7. h. t.*

47. Et quia solet accidere, quod ob justas causas, aliquando beneficia uniantur; aliquando dividantur, & aliquando dismembrentur, idcirco de unione, divisione, & dismembratione beneficiorum hic agere oportet. Unio ergo est duorum, vel plurium beneficiorum, Dignitatum, personatum, vel etiam Episcopatum annexo ab Episcopo, vel alio legitimo superiore facta. *Sanc. in Decal. lib. 7. cap. 29. n. 145.* Unio est duplex, alia perpetua, alia temporalis. Perpetua est quæ expressè fit, ut perpetuò duret. *c. 33. h. t.* Vel si fiat ad perpetuam rei memoriam, vel ad beneplacitum Sedis Apostolicæ. *c. 5. de Reser. in 6.* Vel contemplatione Ecclesiæ, quæ nunquam moritur. Et in dubio perpetua præsumitur: nam tantum perpetua est propriè unio. Temporalis est, quæ fit ad vitam ejus, in cujus favorem fit, quo mortuo finitur, & hæc potius est dispensatio, ut quis duo beneficia habeat, quam unio beneficiorum. Beneficiorum, vel Ecclesiarum unio tribus modis fit. Primus modus, & quidem usitatissimus est, quando una Ecclesia, vel beneficium alteri tanquam superiori subjicitur, & utitur tanquam accessorium; ac proinde minus dignum digniori uniri debet. Et sic in dubio beneficia præsumuntur unita; *arg. C. 3. de Consec. Eccles. L. 4. ff. de Rei vindicac.* Non tamen debet uniri beneficium dignius minus digno, nisi à Pontifice de plenitudine potestatis. Hæc unio censetur facta, quando in rescripto apponuntur hæc, vel similia verba *Ecclesiam, vel beneficium S. Petri unimus, anneximus, vel incorporamus Ecclesie S. Mariæ.* Præcipuus hujus unionis effectus est, quod beneficium unitum, quasi extingatur, & assumit naturam, & qualitates beneficii, cui adhæret: v. g. Si Ecclesia principalis est exempta, accessoria fit etiam exempta: si non exempta est, licet accessoria exempta esset, non exempta redditur, si Ecclesia Parochialis Dignitati, vel Canonicali sit unita, sufficit præcisè ad eam obtinendam ætas ad Dignitatem requisita. Sed tunc debet ad Parochiam Vicarius competens assignari. Si Ecclesia Sæcularis Regulari uniat, vel è contra: Ecclesia unita induit principalis naturam, & in beneficii impetratione solum principalis debet fieri mentio, non verò accessorii.

48. 2. Quando duo beneficia Ecclesiæ uniu-

uniuntur principaliter, quin unum alteri subiciatur, tunc ex duobus unum coalescit, quod utriusque privilegia complectitur, vel si contraria sint, utriusque privilegia retinet favorabiliora. *Garc. de Benefic. p. 12. c. 2. n. 7.* Sed hic modus uniendo beneficia infrequens est. Si duæ Ecclesie Cathedralis, vel Parochialis æquè principaliter uniantur, ita ut neutra alteri subiciatur, & quilibet suum titulum, privilegia, & qualitates retineat, sub eodem tamen Episcopo, vel Rectore, ut in c. 1. *No Sede vacante.* Et censentur beneficia, vel Ecclesie æquè principaliter unita, quando in rescripto dicitur: *Unimus Ecclesias S. Petri, & Mariae.* Redditi quoque manent distincti, nec unius Canonici sunt Canonici alterius Ecclesie. Quando tamen electio fit, ab omnibus simul fieri debet, si utraque sit patronata, patroni unius fiunt patroni alterius, & à majori parte eorum presentatur beneficiatus ad ipsas Ecclesias, nec una sine altera potest conferri, vel resignari, quod si alia sit incompatibilis cum aliquo beneficio, hoc vacat obtenta utraque Ecclesia unita. Si ad diversos Episcopos, vel Collatores pertineant, utriusque Episcopi, vel Collatoris consensus ad collationem, vel confirmationem requiritur, & in impetratione debet utriusque fieri mentio. Quando dubitatur, an unio æquè principaliter, vel minus principaliter sit facta, præsumitur unio æquè principalis; nam cum unio sit odiosa, & contra Jus Commune. c. 3. h. t. Debet præsumi ea, quæ minus præjudicat Ecclesie, qualis est unio æquè principalis. *Pignat. t. 1. cons. 223. num. 13.*

49 Beneficia possunt uniri Capitulis Cathedralium, Monasteriis, vel Collegiis. Et quidem 1. *plenissimo jure*: ita ut non solum, quoad temporalia, & spiritualia sit Populus subiectus Capitulo, Monasterio, vel Collegio, sed etiam sit exemptus à jurisdictione Episcopi in spiritualibus. Et tunc potest Capitulum, Monasterium, vel Collegium; cum jurisdictione, quasi Episcopali gaudeat, independentem ab Episcopo, Presbyteros instituere in Ecclesia unita, & destituere, eos visitare, & ab eis exigere rationem administrationis. c. 21. *de Privileg.* Et hæc unio solum à Papa potest fieri. 2. Ecclesia Parochialis potest uniri Capitulo, vel Monasterio *pleno jure*, hoc est, quoad spiritualia, & temporalia, debet tamen Prælati Ecclesie principalis Vicarium idoneum Episcopo presentare, ut ab ipso examinetur, & instituat in

Ecclesia unita, & talis Vicarius, sive perpetuus, sive temporalis, sive Clericus, sive Religiosus Ordinis exempti, est subiectus Episcopo, quoad curam animarum, & potest ab eo corrigi, & visitari. c. 16. *de Privileg. Trid. sess. 24. de Reg. c. 11. 3.* Postest fieri unio, quoad temporalia tantum, & tunc Capitulum, vel Monasterium, nullum jus in Populum, beneficiarumve obtinet, præter jus percipiendi redditus, relicta congrua portio illi, qui beneficium in spiritualibus admittat. Et in dubio præsumitur unio tantum quoad temporalia facta, quia sic est minus præjudicialis. In beneficiis non plenissimè unio debet poni ab Episcopo Vicarius, & quidem ordinariè perpetuus, nisi aliter Episcopo pro bono Ecclesiarum regimine expedire videatur. *Trid. sess. 7. de Ref. cap. 7.* Sed tenetur Episcopus ponere Vicarium temporalem, quando beneficium est unitum Monasterio Monachorum, vel Mendicantium. *Pius V. in Const. Ad exequendum 1567.* & in aliis casibus *Barb. de Offic. Episc. alleg. 172. n. 190. Sanch. in Dec. lib. 7. cap. 22. n. 191.*

50 Romanus Pontifex potest quæcumque beneficia majora, vel minoria unire, etiam Cathedralis, & Metropolitanas Ecclesias. c. 8. *de Excessib. Prælat.* cum in eis plenissimam habeat potestatem. c. 2. h. t. in 6. Episcopus potest Ecclesias, & beneficia suæ Diocesis, suæ jurisdictioni subiecta unire perpetuo; non ad tempus, quia tunc potius, quam unio est dispensatio, quæ solum ad Pontificem pertinet. *Trid. sess. 7. de Ref. cap. 4. Et sess. 24. c. 17. Sanch. in Dec. lib. 7. cap. 29. num. 152.* Potest ergo unire Ecclesiam Sæcularem Sæculari, vel Regulari, quamvis exemptæ, dum unita non sit exempta, sed Episcopi jurisdictioni subiecta. *Cl. 2. de Rebus Eccles. non alien. c. 4. de Donation.* Si beneficia sint Papæ reservata, vel ad ipsum devoluta, non potest ea Episcopus unire, donec per mortem, vel vacationem, vel cessionem beneficiarii redeant ad Episcopum. Quod si alicujus viventis beneficium uniat, solum post mortem, vel cessionem beneficiarii unio sortitur effectum, imò hæc unio non obstat, potest beneficiarius illud in favorem tertii resignare. *Garc. de Benefic. p. 12. cap. 2. n. 214.* Si Episcopus uniat beneficium super quo aliquis habet expectativam, non sortitur effectum, nisi post cessionem, vel privationem, vel obitum expectantis. *Sanch. in Decal. lib. 7. cap. 29. n. 50. Azor. & alii.* Non tamen potest Episcopus unire bene-

fi.

ficia Parochialia Monasteriis, Abbatibus, Dignitatibus, vel præbendis alicujus Ecclesie Cathedralis, vel Collegiatæ, seu aliis beneficiis simplicibus, Hospitalibus, sive Militiis. *Trid. sess. 24. de Ref. cap. 13.* Imò neque pars fructuum ex Parochiis, potest sine licentia Papæ talibus Ecclesiis applicari, ut colligitur ex *Trid. sess. 25. de Ref. c. 16. de Benef. p. 12. cap. 2. n. 57.* Nec potest Episcopus beneficium unire suæ mensæ, vel mensæ Capituli, etiam de Capituli consensu. *Clem. 2. de Reb. Eccles. non alien. nam sic Episcopus, & Capitulum in proprio factio auctoritatem præstarent, nisi aliter habeat consuetudo, vel si unio fiat ipsis præbendis distributivè acceptis: vel quando solum indirectè cederet unio in Episcopi, vel Capituli utilitatem; v. g. Si Seminario Clericorum, vel fabricæ Ecclesie fieret unio: nam in his casibus Episcopus eam facere posset. Nec potest Episcopus beneficium liberæ collationis patronatus unire, ita ut eis subiciantur. *Trid. sess. 25. de Ref. cap. 9.* nisi patronus juri patronatus renuntiet, licet hæc unio sit necessaria ad congruam dotem alicujus Parochie, vel si inducatur alternativa, ut beneficium una vice conferatur liberè, & altera vice ad patroni presentationem. *Franc. Leo Thesaur. For. Eccles. p. 2. cap. 16.**

51 Archiepiscopus in sua Diocesi potest beneficia unire, non verò in suffraganeorum suorum Diocesis. c. 8. *de Excessib. Prælat.* quia in eis non habet jurisdictionem. *Barbos. de Jur. Eccl. lib. 3. cap. 16. n. 58. Sanch. in Decal. lib. 7. c. 29. n. 156.* Prælati Episcopo inferiores, si jurisdictionem, quasi Episcopalem habeant in Ecclesiis sibi subiectas possunt beneficia unire, secus si non habeant. *Sanch. in Dec. lib. 7. c. 29. ex n. 156.* Legati nati possunt unire beneficia suæ Diocesis. Legati missi, cum non possint conferre beneficia. c. 1. *de Offic. Legat. in 6.* Nec ea unire possunt, cum magis præjudicetur Episcopo per unionem, quam per unitam collationem. *Sanch. in Dec. lib. 7. cap. 29. n. 158.* Legati à latere, cum in Provincia sibi demandata potestatem concurrentem, etiam quoad collationem cum Episcopo habeant. c. 1. *de Offic. Legat. in 6.* possunt beneficia in perpetuum unire, non verò ad tempus. *Garc. de Benefic. p. 12. cap. 2. n. 65. Barb. de Offic. Episc. alleg. 66. n. 12. Sanch. in Decal. lib. 7. cap. 29. n. 158. & alii,* negant tamen *Joann. Andreas Host. & alii.* Vicarius Generalis Episcopi, sine speciali commissione Episcopi, non potest

Tom. I.

unire, sicut non potest beneficia conferre. *Sanch. in Dec. lib. 7. c. 29. n. 153.* Capitulum Sede vacante, licet non possit beneficia conferre, cum hoc voluntatis, & liberalitatis sit, potest tamen beneficia unire, quod necessitas est. *arg. c. un. de Major. & obed. in 6.* Et quidem ea ipsa quæ alioquin Episcopus posset unire, si per unionem juri Episcopali non derogetur, nec Capitulum sibi, vel suæ mensæ talem unionem facit. *Garc. p. 12. cap. 2. num. 68. Barb. alleg. 66. n. 5.* Beneficium regularitè solum est unendum alii beneficio: potest tamen uniri Hospitalibus, Seminariis, vel aliis Collegiis piis, in eorum dotem, augmentationem, vel conservationem pro fidei propagatione, vel juventutis in literis instructione. Et quidem beneficia unienda debent esse simplicia. *Trid. sess. 23. de Ref. cap. 18.* Non verò curata, ex *Trid. sess. 24. de Ref. cap. 13.* Nisi accedat licentia Pontificis. *Trid. sess. 25. de Ref. cap. 16.* Beneficium unius Diocesis non est unendum cum alterius Diocesis beneficio. *Trid. sess. 14. de Ref. c. 9.* Nec unius Regni cum beneficio alterius Regni, sine ejus Regis consensu.

52 Ut ergo beneficiorum unio legitime instituat debet aliqua cognitio circa veritatem causæ præcedere ad unionem, exprimentisque est annuus valor utriusque beneficii secundum communem estimationem, si à Papa, vel ejus Legato, qui beneficii valorem ignorant, fiat unio: secus si unio, sit faciendæ ab Ordinario. Et vocandi sunt hi, quorum interest; *arg. c. 29. de Reg. jur. in 6. Sanch. in Dec. lib. 7. cap. 29. n. 164.* Ad faciendam unionem beneficiorum ab Episcopo requiritur, quod accedat consensus Capituli Cathedralis Ecclesie. *Cl. fin. de Reb. Eccles. non alien. qui quidem consensus, non sigillatim præstari debet, sed ab eis simul in unum congregatis. c. 8. de His, quæ sunt à Prælat.* Debet insuper accedere consensus Abbatibus, seu alterius inferioris Prælati, ad quem administratio, vel collatio alias pertinet: & si beneficium patronatum est, consensus patroni; cum ipsis per talem unionem præjudicium generetur. *Trident. sess. 24. de Ref. cap. 15.* Sed sufficit, si Patroni, vel Prælati inferioris consensus unionem subsequatur. *Sanch. in Dec. lib. 7. cap. 29. n. 165. & seqq.* Quod si hi injustè consentire recusent, poterunt à Pontifice compelli. Vel ipsis invitati fieri unio ab Episcopo poterit, si necessitas evidens sit. Non verò requiritur consensus Rectoris Ecclesie, vel Defensoris be-

Ggg

na-

beneficium, dum vacat, nec Plebis, nec Domini loci, cum istorum nihil intersit fieri, vel non fieri unionem. Quod si hi unionem se opponant audiendi sunt, & allegationes examinanda. *Garc. de Benef. p. 12. c. 2. n. 214. Sanchez in Dec. L. 7. c. 28. n. 163.* Denique, & quidem præcipue, ad unionem iusta causa requiritur, sine qua unio per Ordinarium facta est nulla, imò, & à S. Pontifice facta; non ob defectum causæ, quia ea non indiget Pontifex ad unionis valorem, est tamen nulla ob subtractionem; nam in rescriptis unionum sub intelligitur clausula: *Si causæ veræ sunt.* *Garc. p. 12. cap. 2. ex n. 113.* Causæ iustæ ad unionem faciendam sunt evidens necessitas, vel magna Ecclesiæ utilitas. *c. 33. h. t. v. g.* Si præbendæ sint adeo tenues, ut non reperiatur, qui eas acceptet, ac proinde Ecclesiæ careat debito servitio. *Trid. sess. 21. de Ref. cap. 5.* Vel si Ecclesiæ unienda est deserta à Populo propter bellum, vel pestem, vel si ab hostibus est destructa. *c. 2. de Reliq. domib. Vel si non inventiantur alii Clerici magis idonei, qui in Ecclesiâ, præcipue Cathedrali, servire velint: vel si cultus Divinus manifestè augeatur.* Et hæc de causa possunt beneficia etiam Monasteriis Religiosorum uniri. *Sanchez in Dec. lib. 7. cap. 29. n. 161. & alii.*

53 Cum beneficiorum unio sit, quid facti, probari debet ab eo, qui eam factam asserit, vel per litteras unionis, vel his amissis, per testes, vel instrumenta antiqua, in quibus beneficia unita adstruantur; vel ex diuturnitate temporis, vel per confessionem partis, si hæc aliis conjecturis, & adminiculis juvetur, nam licet hæc probatio non sufficiat ad declarandum beneficium unitum, sufficit, ut parti imponatur silentium; ne amplius impugnet unionem. *Garc. p. 12. cap. 2. ex n. 226.* Unio beneficiorum, & Ecclesiarum, semel facta, etiam potest dissolvi, non solum, si necessitas, vel utilitas evidens Ecclesiæ id suadeat, sed etiamsi ratio unionis factæ cesset, vel alia causa superveniat, quæ causæ unionis prævaleat, & quidem debet dissolvi ab eo; qui eam potuit facere. *Arg. L. 14. ff. de Rejudicat.* Sic solus Pontifex potest Cathedralium unionem dissolvere. *Arg. c. 1. Ne Sede vacante.* Episcopus dissolvit unionem beneficiorum, quæ ipsi subiecta sunt, etiamsi talis unio à Papa facta sit, dummodò non sit facta ex plenitudine potestatis, & cum reservatione. Unione ergo dissoluta redit Ecclesiâ ad pristinum statum, v. g. si erat Regularis, vel Sæcularis, vel sine

Cura animarum, ita manet. *Garc. de Benef. p. 12. cap. 2. n. 309.*

54 Unioni beneficiorum opponitur divisio, seu scissio beneficium, & ideo de divisione aliquid dicere convenit: Tunc enim dividi beneficium dicitur quando scilicet ex uno beneficio, vel Parochia, vel Canoniatu duo fiunt, ita ut divisus fructibus duo in posterum beneficiati, Parochi, vel Canonici instituantur. Ad divisionem beneficium faciendam debet vocari, & citari illi, quorum interest, & eorum consensus exquiri debet: quod si irrationabiliter consentire nolint, potest Episcopus ipsis invitatis divisionem facere. *Trident. sess. 21. de Ref. cap. 4.* Et insuper requiritur, ut Episcopus intendat eligere duos ad duo jura, seu beneficia de novo creata. *c. 25. h. t.* Et quod divisione facta cullibet portio assignata ad congruam sustentationem sufficiat; alias Episcopus, id, quod deest redintegrare tenetur. *c. 26. h. t.* sine iusta tamen causa est prohibita beneficiorum divisio in *c. 8. h. t.* Et quidem unica tantum est causa legitima: nimirum, quod divisione seclusa, non possit satisfieri oneribus, & obligationibus beneficium. *Trid. sess. 21. de Ref. cap. 4.* Quando, scilicet, Populus ita numerosus est, ut unus Rector non sufficiat Sacramentis administrandis, & Divino cultui peragendo, non verò est causa legitima, quod his extingatur, nec quod numerus Parochianorum sit magnus: imò, nec quod ex tali divisione cultus Divinus augeatur. *Garc. p. 12. cap. 4.* Deinde stante morali necessitate, vel evidenti utilitate Ecclesiæ, potest Episcopus *dismembrare* beneficia: hoc, est beneficium unitate manente, partem bonorum, vel fructuum illius alteri beneficio, vel Ecclesiæ, quæ tenues redditus habeat, applicare. *c. 10. h. t. Garc. de Benef. p. 12. c. 3. n. 1.* Ad quam dismembrationem faciendam est vocandus Rector beneficium dismembrandi; & requirendus consensus Ecclesiæ, cujus beneficium est dismembrandum, vel si Ecclesiâ, vel beneficium vacet, consensus defensoris illius est petendus. Si beneficium patronatum sit Patroni, si Parochiale Parochiam vocandi sunt, & Capitulum Cathedralis, etiamsi ad ipsum non spectet beneficium, consentire debet. Quando dismembratio fit à Pontifice, vel à Delegato Apostolico sufficit, quod detur causa ad eam faciendam, etiamsi non adhibeantur ceteræ solemnitates Juris Positivi, cum eas autoritas Pontificia suppleat. Quod si redditus sint valde tenues, & insufficientes supprimi

po-

potest beneficium ab Episcopo, hoc est, totaliter valet extinguere, saltem quando beneficium non est Dignitas. Debet exquiri consensus patroni, & aliorum, quorum interest. *c. 12. de Constitut. Trid. sess. 24. de Ref. cap. 15.* Et cum Concilium dicat: *Licet Episcopis,* inferunt aliqui, nec Capitulo Sede vacante, nec Vicario, nec aliis Prælati inferioribus, etiam quasi Episcopalem jurisdictionem habentibus, id licere.

TIT. VI.

De Clerico Ægrotante, vel debilitato.

55 CUM afflicto non sit addenda afflictio, sed potius ipsius miseræ sit miserendum. *c. 2. 7. q. 1. c. 5. h. t.* Hinc Clericus, qui in beneficio Ecclesiastico Canonice institutus, & investitus est, ut habeat jus in re in beneficio, si ob senium, infirmitatem, vel mutilationem, vel alia causa, etiam ob culpam suam, est factus inhabilis ad officium sui beneficii exercendum, non est eo privandus, imò ei est dandus Coadjutor, qui ejusdem officium præstet. *c. 3. c. 4. c. 5. c. fin. h. t. L. 18. tit. 16. p. 1.* Nec jus impedimentum, vel Ecclesiæ sit damnosum, vel periculosum animabus, si beneficium est curatum. *Garc. de Benef. p. 4. cap. 5. Barb. l. 3. Jur. Eccl. cap. 10. n. 3.* Quod si investitus non sit, non obstante collatione, cum collatio facta inhabili sit irrita, debet à beneficio removeri. Aliquando dantur Coadjutores pro tempore, quo beneficiarius laborat infirmitate, vel alio impedimento, & hi dicuntur Coadjutores temporales, & hæc coadjutoria certè non est beneficium Ecclesiasticum. Aliquando dantur in perpetuum, & cum jure successionis, quadam portione ex ipsis beneficiis assignata, ita ut etiam cessante infirmitate, vel impedimento non cesset Coadjutoris officium: Et hæc coadjutoria, cum sit in perpetuum, est beneficium Ecclesiasticum. *Gonz. in C. fin. h. t. n. 4. Garc. & alii.* Quando verò alicui solum conceditur jus succedendi in beneficium alterius, cum vacaverit, & aliunde beneficiatus nullum habet impedimentum ad serviendum beneficio, quin, & ei servit, quin ab alio adjuvetur, ille non est verè Coadjutor, sed Succesor. Si Episcopis confirmatis, etiam nondum consecratis, superveniat aliquid impedimen-

Tom. I.

tum, vel aliqua infirmitas, quæ sit incurabilis, & perpetua, ut lepra, paralysis, vel alia, ob quam ad officium inhabiles reddatur, non sunt removendi ab Episcopatu, nec cogendi ipsi renuntiare; sed ipsis, etiam invitatis Coadjutor dandus est. *c. 3. & seqq. h. t. c. un. h. t. in 6.* Quia vinculum spiritualis conjugii, quod inter ipsos, & eorum Ecclesias intercedit, solum Papa potest solvere. *c. 2. de Transl. Episc.* Idem dicendum est de Parochiis: nam eis etiam dandus est Coadjutor, nec enim removendi sunt ab officio. *c. 3. & 5. h. t.* Idem est de aliis, quibuscumque Prælati Sæcularibus, aut Regularibus, quia nullus debet ab officio suo sine culpa removeri. Ab administratione tamen, & exercitio, cum illud exequi nequeant, omnes prædicti removendi erunt. *c. 4. h. t. Suar. de Cens. D. 51. sect. 2. n. fin. Barb. in c. 3. h. t. n. 2. & 3.*

56 Si infirmitas sit temporalis, ut febris tertiana, vel alius morbus naturaliter curabilis, tenetur Parochus temporalem Coadjutorem, donec morbus cessaverit, ab Episcopo approbatum pro animarum cura, constituere. *Trid. sess. 23. de Ref. cap. 1.* Non tamen tenetur admittere Coadjutorem ab alio constitutum. Canonici, qui non tenentur pro substitutum deservire, non tenentur Coadjutorem designare, si nequeant personaliter Choro assistere. *C. un. de Cleric. non resid. in 6.* Qui ex beneficio simpliciter, nulla administratione, jurisdictione, officio, vel cura animarum prædito, solum ad certum numerum Missarum singulis hebdomadis est obligatus, licet Vicarium temporalem, si morbus sit diuturnus, constituere tenetur, non tenetur Coadjutorem admittere, utpotè, quo non indiget. Coadjutor perpetuus, id est, qui habet jus succedendi in beneficio per mortem, vel resignationem vacaturo, solum à Pontifice dari potest. *Trid. sess. 25. de Ref. cap. 7.* Quia est promissio, & provisio beneficium nondum vacantis, quæ irrita est, si ab alio, quam à Pontifice fiat. *c. 2. de Consec. præbend.* Qui utpotè in beneficiis plenissima gaudens potestate, beneficiatus potest Coadjutorem, cum jure successionis dare. *c. 17. q. 1. Trid. sess. 25. de Ref. cap. 21.* Et quidem si Episcopo sit constituendus Coadjutor perpetuus cum jure succedendi debet prius causa in Consistorio diligentè examinari, & regulariter debent concurrere in Coadjutore, illæ qualitates, quæ in Episcopis à jure requiruntur. Et hoc tantum fit, quando vel necessitas

Ggg 2

ur

urget, vel suadet evidens utilitas Ecclesie. Si Coadjutor non ad coadjuvandum beneficiato, quia hic adhuc habilis est ad administrationem; sed solum ad succedendum ei in beneficio datus sit, non est necessarius, quod actu habeat ordinem, quem Prælati, vel beneficium exigit. Nec item est necessarium, quod ipse actu habeat qualitates ad beneficium requisitas, sed sufficit, si tempore à jure requisito eas habeat. Et sic fiunt Coadjutores in Episcopatibus, qui adhuc non sunt Sacerdotes. *Lacr. lib. 4. n. 722.* Si verò Coadjutor beneficiario detur, quia beneficiarius inhabilis est ad suum officium exercendum, Coadjutor, sive perpetuus cum jure successione, sive temporalis sive successione jure sit, debet actu habere etatem, litteraturam, & alias qualitates necessarias ad officii administrationem. *Lacr. lib. 4. n. 722.*

57 Causæ, ob quas Episcopo, vel Parocho, vel aliis beneficiariis assignari potest Coadjutor perpetuus, cum jure succedendi sunt. 1. Infirmetas perpetua, & incurabilis, ut amentia, lepra, paralysis, & alia hujusmodi. 2. Mutilatio, quæ officium Sacerdotale impedit, vel etsi non impedit, ex deformitate notabilem horrorem, vel scandalum pariat. *c. 2. h. t. 3.* Senium, quod aliqui in 70. alii in 60. annis constituunt. *Gonz. in Reg. 8. Cancell. Gloss. §. 9. n. 84.* Sed hoc secundum beneficiati complexionem considerari debet. 4. Si talis numerositas populi sit, ut ejus administrationi Parochus solus non sufficiat. 5. Defectus sufficientis doctrinæ in Parocho: vel si non intelligat, vel nesciat loqui Parochianorum diversarum Nationum linguas. *c. 14. de Offic. Ordin.* Hujusmodi equidem Parochis, si alias honestæ vitæ sint, Coadjutores, aut Vicarios pro tempore deputari ab Episcopis tanquam Sedis Apostolicæ Delegatis permittit. *Trid. sess. 21. de Ref. cap. 6. 6.* Periculum delapidationis bonorum Ecclesie, vel si negligens & remissus sit in officio suo, vel alias muneri suo inhabilis. 7. Absentia diuturna ex causa necessaria: vel si exul, aut captus ab hostibus sit.

58 Ad solum Papam spectat dare Coadjutorem, etiam temporale, hoc est, sine jure succedendi, Episcopis, cum hæc sit de majoribus causis, nec consuetudine potest hoc jus præscribi. *C. un. h. t. in 6.* Potest tamen Episcopus senio, vel infirmitate perpetua impeditus, si Papa ob distantiam adiri nequeat, de consensu Capituli sui, vel majoris partis, sibi autho-

ritate Apostolica, unum, vel duos assumere Coadjutores, si tamen demens fuerit, tunc Capitulum, aut duæ partes illius (nec sufficit consensus majoris partis Capituli) eligunt unum, vel duos, non plures coadjutores, qui munus Episcopi execeant, & Papæ, quam citius poterit Capitulum, intimabit Episcopi, & Ecclesie conditionem. Et Coadjutores habebunt moderatos sumptus de Prælatorum ipsorum proventibus. *C. un. h. t. in 6.* Prælati inferioribus, & Beneficiariis possunt Episcopi, vel Prælati, Superiores jus instituendi, & destituendi habentes coadjutores temporales sine jure succedendi dare. *Gonz. in Reg. 8. Cancell. Gloss. §. 9. n. 36. Barb. de Jur. Eccles. lib. 3. cap. 10. n. 22.*

59 Coadjutorum obligatio est Officium suum, id est, munia, & vices coadjuti exercere diligenter, non excedendo limites sui officii. Item residere in loco beneficii, sicut & coadjutus, uterque enim residere tenetur. *Barb. lib. 3. de Jur. Eccl. cap. 10. n. 31.* Deinde reddere rationem suæ administrationis, etiam durante officio, si ab eo exigatur; vel Episcopo, si sanæ mentis sit; vel Capitulo, vel successori. *C. un. h. t. in 6.* Coadjutore Beneficiario, vel Episcopo dementi, tam in spiritualibus, quam temporalibus datus habet generalem, & liberam potestatem, tum ad beneficia vacantia, in Diocesi conferenda; tum ad recipiendum eorum resignationes. *Barbos. lib. 3. Jur. Eccl. cap. 10. n. 25.* Quia licet beneficii collatio sit alienationis species, coadjutori permittitur, ne diuturnior vacatio Ecclesie, & animabus damnum afferat. Coadjutor perpetuus cum jure succedendi datus Beneficiario, si coadjutus inhabilis ad officii administrationem sit, potest quidem coadjuto invito exercere omnia, quæ sunt jurisdictionis, quoad spiritualia, & temporalia. Si verò coadjutus non sit ad ministerium inhabilis, coadjutor nequit se ingerere in ea, quæ possit, & velit agere coadjutus. *Barb. lib. 3. Jur. Eccl. cap. 10. n. 48.* Coadjutor verò temporalis Episcopo, vel alii Beneficiario seni, vel infirmo, sed mentis compoti datus potest, quæ sunt jurisdictionis, seu ordinis (si illum habeat) exercere: si non sint, vel à jure, vel à coadjuto reservata: nam fines suæ commissionis diligenter servare debet. *L. 5. ff. Mandat.* Habet stallum in choro, vocem in Capitulo, potestque in absentia proprietarii administrare, tamquam proprietarius, & gaudet omnibus privilegiis, quæ ratione præbendæ habet coadjutus; aliis-

que

que gratis, & prærogativis. Et compensare tenetur, si quid negligat, non tamen potest adire: v. g. Chorum, vel Capitulum, si ex juxta causa coadjutus invitatus sit. Nec possunt coadjutor, & coadjutus simul ministrare in eodem officio, quia uterque unam personam facit. Sic *Garc. & alii cum Lacr. lib. 4. n. 724.* Præterea in rebus arduis tenetur coadjutor consensum coadjuti exquirere. Hinc licet coadjutor possit ob generalem administrationem mobilia non pretiosa, & quæ servando servari non possunt, alienare, non tamen mobilia, vel mobilia pretiosa. *C. un. h. t. in 6.* Nec beneficia liberè conferre potest; hæc enim collatio ad coadjutum spectat, siquidem, adhuc retinet titulum, & possessionem Dignitatis, & licet coadjutori non competat eadem sedes, vel prerogativa in Ecclesia, vel in Capitulo, quæ principali, ut censuit. *Navar. cons. 2. h. t. n. 5.* tamen præcedit omnes, qui respectu illius sunt inferioris ordinis; v. g. coadjutor Episcopi non præcedit alios Episcopos, si forte ibi sint, præcedit tamen omnes Abbates. Coadjutor Abbatis non præcedit alios Abbates, licet coadjutus eos præcederet, cum ille per se, & jure proprio habeat hanc prerogativam: coadjutores verò jure alieno, & participato. *Garc. de benefic. p. 4. cap. 5. ex n. 65. Gonz. in Reg. 8. Cancell. Gloss. 9. §. 9. n. 101. Lacr. l. 4. n. 724.*

60 Cum nullus suis stipendiis militare teneatur, & qui Altari servit, debeat de Altari vivere: coadjutor, qui servit beneficio de redditibus beneficii debet alimenta suscipere, etiamsi ipse alias dives sit. *c. 3. c. 4. h. t. Trid. sess. 21. de Ref. cap. 6. L. 18. tit. 16. p. 1. ibi: E debent veiv amos de la renta de la Iglesia.* Reliqui autem fructus beneficii Beneficiato debentur: nam licet ipse sit infirmus, & impeditus non removeretur à beneficio. *c. 1. h. t.* si cut militibus debilitatis ad eorum alimoniam prædia assignabantur. *L. 15. §. 2. ff. de Rei vindic. L. 18. tit. 16. p. 1. ibi: Este enfermo avrà de las rentas de la Iglesia de que viva, maguer non la sirva.* Imò & distributiones quotidianæ ipsi adquiruntur, si eas ante infirmitatem percipiebat; *arg. c. 3. de Baptism.* secus aliter. Si enim quando sanus erat non percipiebat distributiones, quia forte negligens erat, nec eas, durante ægrotitudine, capiet. Si enim Clerico ægrotanti, vel impedito fructus negarentur, aliis hoc exemplo deterritis, forte non facile inveniretur, qui Ecclesie vellet militare. *c. 1. h. t.* Si verò fructus beneficii non sufficiant, ad utriusque sus-

tentationem, tunc Parochum, vel Beneficiarium, ut potiori jure gaudentem in beneficio, præferendum esse in fructuum perceptione, tenent aliqui cum *Barbos. de Jur. Eccles. lib. 3. cap. 10. n. 28.* Sed contraarium tenendum est *ex L. 18. tit. 16. p. 1. ibi: E si por aventura aquellas rentas de la Iglesia non podiessen compir amos, halas de tomar aquel que la sirva, è el Obispo debe dar al enfermo de que vivir.* Hodie tamen coadjutores cum jure successione dati renuntiant juri petendi alimenta à Beneficiario, & si expeditur Bullas, in quibus jus succedendi conceditur, tenent *Garc. Machad. tom. 2. l. 4. p. 4. & alii.*

61 Mortuo principali, vel naturaliter, vel civiliter, nempe deposito, vel resignante, cessat accessorium, id est, temporalis coadjutor. Coadjutoris verò perpetui officium non cessat per principalis mortem, vel resignationem, imò per eam talis incipit esse principalis, & sine nova collatione intrat locum coadjuti, jus plenum in beneficio consequendo: Nam Pontifex in his coadjutoris collationem facit ex nunc prout ex tunc. *Barb. lib. 3. Jur. Eccl. cap. 10. n. 48.* Si litteræ coadjutorie perpetuæ cum jure successione date sint, antequam coadjutus decessisset, vel cessasset, etiamsi nondum ad notitiam coadjutoris pervenissent, succedit coadjuto, quia gratia à tempore datæ sortitur effectum *Garc. p. 4. cap. 5. n. 132.* Secus, si dentur post coadjuti mortem, cum coadjutoria tribuat jus ad beneficium vacaturum à coadjuto possessum, & quando mors, vel renuntiatio coadjuti gratiam coadjutorie præcessit, beneficium nec possidebatur à coadjuto, nec erat vacaturum, sed vacans: ac propterea per ipsam beneficii vacationem jus conferendi fuit quæsitum Collatorio Ordinario, in cuius præjudicium coadjutori conferre. *Garc. Lacr. l. 4. n. 723. & alii.* Hodie in nostra Hispania Episcopis, & Parochis non dantur coadjutores cum jure successione, sed tantum pro tempore impedimenti. In aliis Ecclesiis Cathedralibus viget praxis coadjutorum cum jure successione, quoad Canonici, & Dignitates, etiam quando Canonici coadjuti nulla infirmitate, vel alio impedimento sunt gravari. Et sic vidi Salmanticæ prædicari.